

ПОЛІТИЧНІ ПАРТІЇ

Ханстантинов В.О., доктор політичних наук, професор

Водовозов А.М., здобувач вищої освіти групи БТ 3/1

Миколаївський національний аграрний університет

Політичні партії, як спеціалізовані політичні структури, намагаються сформувати вподобання, ініціювати інтерес до політичного життя. Партії мають виконувати функцію агрегації інтересів, коли політичні інтереси окремих індивідів (потенційних виборців) та соціальних груп поєднують у партійні програми. Партії також нерідко виконують функцію політичної соціалізації, активно впливаючи на формування політичної культури населення під час дискурсу щодо актуальних суспільно-політичних проблем. Наявні в сучасному українському суспільстві моделі політичної соціалізації можуть бути як уніфікувальними, так і роз'єднувальними. Зафіксовані відмінності свідчать, що в регіональних спільнотах є агенти, які використовують особливі моделі політичної соціалізації. Функцію таких агентів можуть виконувати інститути та організації, групи інтересів (економічні об'єднання, трудові колективи), які впливають на політичні установки регіональних спільнот. В результаті своєї діяльності ці агенти формують політичну культуру, як регіональна еліта.

Регіональні еліти прийшли до незалежності цілком прагматичним шляхом. Ті, хто мав реальну владу в Радянській Україні, бачили в незалежності оптимальний спосіб збереження того, чим володіли за умов загальної економічної кризи, яка почала поступово охоплювати всі сфери радянської економіки. Регіональним елітам було що втрачати, тому вони так оперативно пішли на поступки націонал-демократам у тому, що стосувалося формування ідеологічного та культурного фасаду держави. У політичній системі держави ці її компоненти можна розглядати як "свої" або як "чужі" у відношеннях з політичною структурою щодо власного політичного довголіття. "Свої" зацікавлені в збереженні існуючого статус-кво, тоді як "чужі" мають про реформістські погляди і часто воліють законодавчих змін, сподіваючись у такий спосіб змінити на ліпше своє становище. У цьому разі "чужі" підтримують реформи до тієї межі, доки зміни не торкаються їхньої власної безпеки. Тому власне політичне довголіття є важливішим, ніж політичні програми та концепції. Політику не розглядають як реалізацію суспільного блага, а в лєнінському сенсі як логіку отримання влади.

Проаналізувавши політичну діяльність і виступи такої політичної діячки, як Юлія Володимирівна Тимошенко, можу сказати, що вона перші роки в політиці намагалася досягти вищої посади і йшла на пост президента України. Але після арешту у 2001 році ГПУ за розкрадання державних коштів та ухилення від сплати податків в особливо великих розмірах вона почала відновлювати свій статус, стверджуючи, що звинувачення неправильні, що вона намагалась зробити якнайкраще для народу. Юлія Тимошенко вже 20 років працює в сфері політики і являється з 2019 року народним депутатом від ВО «Батьківщина», яку вона і очолює. За свої 20 років вона була віце-прем'єр-міністром України з питань економіки, була двічі заарештована, неодноразово обиралася народним депутатом, та протягом лютого-вересня 2005 була прем'єр-міністром України, та брала участь в багатьох важливих політичних заходах. І щодо її діяльності можу сказати, що вона часто говорить про певні масштабні події в державі з боку людей, які подібно висловлюють про ситуації в Україні, а також на інтерв'ю проводить паралелі між своїм життям та життям звичайних жінок чи взагалі людей середнього класу, намагаючись звернути їхню увагу, на те, ніби вона «своя», на рівні з ними і говорить їхні думки, намагаючись покращити загальне становище як цих людей, так і України в цілому. Але, все ж таки, якщо поглянути на діяльність Юлії Володимирівни за всі 20 років в політиці, то можна прослідкувати, що ця паралель її зі звичайними людьми середнього класу, із досить звичайними інтересами і думками, лише інструмент для маніпуляції і залучанням більших мас населення для своїх цілей. Чесно кажучи, здається, що її людяність, певною мірою простота і жіночність, і те, що вона говорить про це на певних виступах чи інтерв'ю, це просто для того щоб показати, що вона з народом і допомогти їм, «повести за собою в краще майбутнє», а насправді, це такі ж прийоми маніпуляції, як і в інших політиків. Тільки особливість таких прийомів, що вони більшою мірою викликають у людей позитивні відчуття типу спорідненості, які стають ширмою для справжніх, частково власних, мотивів і цілей цієї особи. Справжні цілі нашої політичної діячки часто розкриваються в інтерв'ю або у відповідях на запитання журналістів. Наприклад, у 2010 році, балотуючись на пост президента України від ВО «Батьківщина» Юлія Тимошенко заявляє, що хоче бути останнім українським президентом, і, можливо, першим канцлером. В цих словах дуже помітно, що вона жадає стати президентом на строк більший звичайного, а можливо і до смерті. Як висновок, я можу сказати, хіба що те, що така політична діячка, як Юлія Володимирівна Тимошенко залишається в політиці вже більше 20-ти років (з 1997 і до сьогодні), що є досить великим терміном відносно багатьох інших політиків, завдяки своєму сильному бажанню займатися цим і стати головою держави, а же завдяки своїм досить хитрим і майстерним навичкам маніпуляції масами, які безумовно своєю кількістю і вірою в неї допомагають їй.

Література:

1. <https://www.chesno.org/politician/26674/>
2. <https://www.youtube.com/watch?v=YfWu3FleheU>
3. <https://www.youtube.com/watch?v=t9FRheDMRBE>
4. <https://www.youtube.com/watch?v=mQnbUjnR-W4>